

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. бр. 06/2005**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 04.04.2007. године

**НАСТАВЉЕНО 04.04.2007.ГОДИНЕ
СА ПОЧЕТКОМ У 14,30 ЧАСОВА**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала седите, добар дан свима.

Констатује се да је веће у неизмењеном саставу.

Констатује се да су на главни претрес приступили:

- Заменик тужиоца за ратне злочине **Небојша Марковић,**
- Пуномоћници оштећених **адв.Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић,**
- **оптужени Медић Слободан,** и његов бранилац **адв.Перковић Мирослав,**
- **оптужени Петрашевић Пера,** и његов бранилац **адв.Левајац Зоран,**
- **оптужени Медић Александар,** и његов бранилац **адв.Фајфрић Жељко,**
- **оптужени Вуков Александар,** са браниоцем **адвокатом Левајац Зораном,**
- **оптужени Медић Бранислав,** са браниоцем **адвокатом Јеврић Зораном.**

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Наставак главног претреса.

НАСТАВАК ЗАВРШНЕ РЕЧИ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Ја бих замолила браниоца оптуженог Медић Александра, адвоката Фајфрић Жељка да изнесе своју реч:

АДВ.ФАЈФРИЋ ЖЕЉКО:

Велики немачки композитор из 19. века Јоханес Брамс био је безнадно заљубљен у Клару Вик, тада супругу, исто тако великог немачког композитора Роберта Шумана. Брамс је био заљубљен у Клару али јој то никада није рекао јер је са њеним мужем Робертом Шуманом био најбољи пријатељ. Своју љубав зато је изразио кроз свој први виолински концерт, једно заиста дивно лирско дело са изузетно израженим осећањем. Стога то дело могу да изводе само изузетно добри виолинисти. Но, на првом извођењу ово дело код публике је доживело велики неуспех. Брамс је такву реакцију публике прокоментарисао речима «они нису дошли да слушају музику, они су дошли да се забављају».

Ја сада знам да се многи питају због чега ја ово овде говорим. Можда ће некоме изгледати да овај Брамсов коментар «они нису дошли да слушају музику, они су дошли да се забављају», нема никакве додирне тачке са овим суђењем, али има и односи се на мене.

Господо, ја на ово суђење нисам дошао зато што желим Александру Медићу да умањим казну. Ја нисам његов пријатељ. Први пут сам га видео када је био у притвору. Исто тако, ја нисам на овоме суђењу због тога што је оно медијски веома праћено па очекујем да моје стално експонирање у јавности можда може да помогне и мојој адвокатској каријери. Исто тако, ја нисам овде зато да мислим да могу добро да зарадим. Не, ништа од свега тога није био мој циљ. Можда, чак и вероватно, ја многим у публици због тога или медијима нисам био уопште интересантан, јер ја нисам као она публика код Брамса која је дошла само да се забави, а да је сама музика, много ме интересује. Ја сам овде искључиво због тога што заиста мислим, убеђен сам, чак ја знам да мој клијент Александар Медић нема кривице, иако ико овде данас заслужује да буде ослобођен то је управо он, Александар Медић. Зашто то кажем? Зато што Александар Медић тога кобнога дана није пуцао. Александар Медић тога дана није никога убио. Кратак је пут којим ходимо, иде живот наш, пара у земље и праха, за мало се јавља па брзо пропада. Каже велики српски жупан Стефан Немања, Свети Симеон и заиста кратак је наш живот, тек се јави, а већ пропада. Није ни почео, а завршио се. Управо зато нико нема право да било коме скраћује оно што је већ ионако кратко. Нико нема право било коме да скраћује живот.

Господо, Александар Медић тога дана никоме није скратио живот. Александар Медић није пуцао. Александар Медић није убио. То је сада чињеница која је потврђена током суђења. Да Александар Медић није пуцао рекао је Петрашевић, он то најбоље зна. То исто каже и Бранислав Медић. Да Александар Медић није пуцао и да није убио потврдио је Стојковић, једини аутентични сведок у овом случају. Да Александар Медић није пуцао и да Александар Медић није убио потврдила је измењена оптужница тужилаштва. Па то је већ сасвим довољно рећи ће многи, али није. То није све и то није довољно. Заиста није довољно рећи једино то да Александар Медић није пуцао, да Александар Медић није убио. Ту има и нешто више. Тога дана Александар Медић није пуцао, али Александар Медић није пуцао својом вољом, дакле, он сам је одлучио да

не пуца, није закаснио да пуца, није био ни спречен да пуца, а није се ни уплашио да пуца у живе људе, а исто тако није држао ни камеру па га је камера спречавала да пуца. Једноставно он није хтео да пуца. Није хтео да пуца зато што је он тако одлучио. Једини који је тога дана тако одлучио. Једини од свих који су тога дана били у томе лудилу, Александар Медић је одлучио да не пуца. Једини он тога дана никога није убио.

Само једна напомена, ово се не односи на Вукова.

Дакле, то није мала ствар и то овде треба имати у виду. Тога дана, тога момента, Александар Медић је био човек који је у тим људима који су поубијани видео не заробљенике, не Муслимане, не непријатеља, видео је људе, понављам људе. Чак, један од тих несретника подсетио га је и на рођенога брата.

Дана 14. марта 2006. године, то је било на саслушању Срђана Манојловића, Александар Медић коментарише Срђанов исказ па каже:

«Исто желим, пошто видим да се позива на човечанство, а ја као човек желим да кажем можда ће неко овде да искоментарише овако или онако да сам ја издајница или ово или оно, желим да се обратим мајкама овде овима да како је рекао да је чуо да су провоцирали па су убијени. Никога они нису провоцирали, они су били заробљеници, треба рећи људски и кренути од себе. Побијени су зато што је наређено и зато што су били Муслимани. Мене ће вероватно неко прозвати због овога али ја као човек желим да кажем то, а то треба и он да каже, јер зна шта се десило. Ја нисам учествовао у пуцању. Да сам знао да ће то бити боље да сам и остао тамо него ово што сам доживео. Ево ја имам толико и желим да кажем да се не манипулише с тим људима што су побијени. Како су они требали бити размењени, како су провоцирали, како ово. Побијени су тако како су побијени по наредби. Били су измучени, нико их није од нас тукао, али су дошли измучени, колико сам ја запамтио и нико, па таман посла неко везан да неком псује и да се супротставља. То ја људски желим да кажем».

Дакле, ово је био исказ, коментар заправо, Александра Медића на исказ Срђана Манојловића 14.03.2006. године. Е, управо овде из Александра Медића је проговорио човек и то хумани човек и баш зато ја мислим да Александар Медић данас овде више треба да је брањеник Фонда за хуманитарно право него мој. Њега данас овде треба више да брани Наташа Кандић и то много више она него ја, јер управо Фонду за хуманитарно право, понављам Хуманитарно право, ја мислим да сви знамо шта значи реч «хуманитарно». Александар Медић је највећи доказ да у Србији постоји хуманост, да у Србији постоји хуманост коју треба штитити а не кажњавати. Тога дана Александар Медић није био целат, он је био човек. Он је тога дана господо био више хуман већ било ко од нас што је икада у свом животу био.

Лако је нама сада овде у сигурности зграде овога суда причати о хуманост. Лако је нама овде рећи да тога дана никоме није било дозвољено да пуца. Лако је нама данас овде говорити да је то ратни злочин. Лако је нама говорити да жалимо жртве и њихове породице. Лако је нама данас говорити да се сви ужасавамо над оним што се тога дана догодило. То је господо најобичније лицемерство. То су само празне речи иза којих не стоји и дело. То је требало господо учинити тамо где то има правог ефекта. То је требало учинити тамо где се може глава изгубити

због тога, тамо где је сваки чин хуманости макар и мала пажња према непријатељу могао да те кошта главе. И управо је то урадио Александар Медић. Он је одлучио да не пуца, он је одлучио да не убија на таквоме месту, у такво време.

Знате, људи се плаше жестоких одлука. Александар Медић се није плашио, он није пуцао, он није убио. Како каже мој омиљени филозоф Никола Шамфор, људи се плаше жестоких одлука, али јакој души и снажном карактеру доликује да ужива у крајности. Александар Медић је тога дана био јака душа и снажан карактер. Није пуцао, није убијао.

Господо, ко се од нас, ту мислим и на публику и на новинаре и на ову страну преко пута, на све, на чланове судског већа, дакле, господо, ко се од нас може похвалити да је икада у свом животу показао такву храброст, такву хуманост? Вероватно нико и хвала Богу да је тако. То су тешке ситуације и нико од нас, ама баш нико не знам како би се заиста показао да се нађе у тој позицији у којој се нашао Александар Медић. Зато не осуђујемо сувише оштро, нешто што је и сами нисмо искусили. Да су и остали тога дана поступили као што је то урадио Александар Медић, да нико од присутних није пуцао, да су сви онако подигли цев својих пушака увис и да су свима пребацивали као што су њему тада казали «пичко једна ти ниси пуцао», да су сви били то што је он био, ових шест несретника чије су данас породице овде присутне, били би живи и ми не бисмо имали данас ово суђење.

Зато, од сада посебно подвлачим Александар Медић данас не сме бити кажњен. Напротив, он за своје дело мора бити награђен, он мора бити ослобођен јер је смогао храбрости, људскости, хуманост и чега год желите исказао је кроз свој поступак оно што је најлепше у човеку од када га је Бог створио и није уперио своју пушку и није повукао обарач, а могао је, могао је. Његово учешће у овом догађају јесте минимално, чак случајно. На место стрељања није ишао својевољно, чак није знао ни где иде, још мање је знао шта ће се тамо догодити. Њему је наређено да се придружи групи и он је то учинио. Групу је водио неко други, он их је само пратио као обичном војнику што је био нико није говорио шта ће се радити. Да ће бити стрељања то није могао ни да наслути, а како и би, како и би, када "Шкорпиони" до тада никога нису стрељали. Без обзира на све "Шкорпиони" нису били убице.

Све ово што ја сада вама причам Александру Медићу није моја конструкција, то су потврдили сведоци, то се види јасно на видео снимку, то може видети сваки онај ко жели да буде објективан, ко жели да уочи праву истину, а дозволите ко сме овде да буде више објективнији од суда? Ко сме више од суда да се интересује за праву истину? Е баш зато ја од суда очекујем да то исто констатује, односно да своју пресуду објави да Александар Медић није крив.

Чисто правнички код Александра Медића не постоји директан умишљај, а не постоји ни евентуални. Укратко код њега нема воље да се изврши ово кривично дело, он га не жели. Такође, код њега нема ни евентуалног каснијег пристајања на кривично дело јер Александар Медић од самога почетка па до самога краја није знао да ће егзекуције бити нити му је то ко рекао нити су они о томе причали између себе. О чему се ту

ради видео је тек када су дошли на само место егзекуције и када је почело пуцање.

Александар Медић ничим, ама баш ничим није допринео да се овај догађај одигра, нити је био тај који је наредио стрељање, нити одредио место стрељања, а није ни пуцао. Њему једино можете замерити то што је био ту, али он то није могао избећи. Он је ту био по наређењу. Александар Медић ништа није могао да уради да се овај догађај заустави. Једино у његовој моћи је било да не пуца и баш то је урадио, није пуцао.

Е сад, упитајте се зар је могао више, он појединац у таквој ситуацији, зар је могао више, није пуцао. Зато сматрам да Александар Медић јесте невин, понављам невин. Зато га морате ослободити. Пророк Исаја је рекао «чујте небеса и слушај земљу, јер Господ говори, синове одгојих и подигох, а они се одрекоше мене». Кроз свој чин одбијања да пуца, Александар Медић се није одрекао Господа. Један од најстрашнијих грехова у свим религијама јесте убиство човека, јер не заборавите Господ је човека створио на своју руку. Сваки онај ко диже руку на другога човека диже руку на Господа, јер је човек лик господњи.

Како каже велики руски боготражитељ Владимир Совловљев – извор свих поступака човека јесте његова воља. Дакле, преграда која одваја од суштога добра или Бога јесте воља човекова. Тога дана, Александар Медић се једини није одрекао Господа, једини који није дигао руку на другога човека, на лик Господњи, једини који није убио, једини који није својом вољом, својим поступком дигао преграду између себе и Бога.

Зар не мислите да је већ то сасвим довољно да потврди да Александра Медића треба ослободити. Ако би се овај суд ипак одлучио да казни Александра Медића, онда исти тај суд ради нешто више него што би требало. Онда овај суд ради нешто више што би смео. Онда овај суд пориче потребу чињења добрих дела. Онда је чин Александра Медића његово дизање пушке увис, његова одлука да не пуца, његово одбијање да убија, сасвим узалудо и то не само узалудо, биће обезвређен, биће понижен. У том случају, случај да Александар Медић буде осуђен, биће прекршени сви Божји закони. Како Куран каже «ко год уради колико један трунак добра, видеће свако добро дело има свој добар плод». Дозволите да и Александар Медић види добар плод своје одлуке, одлуке да не пуца, одлуке да не убија. Он ничим није био присиљен на такав чин, чин да не пуца, чин да не убија, то је била његова слободна воља. Исто онако како је била слободна воља свих оних који су пуцали. То су две различите воље, његова је да не пуца, остали да пуцају. Две воље а толико различите последице.

Иза одлуке Александра Медића да не пуцао остао је живот. Иза одлуке осталих да пуцају остварена је смрт.

Ја сад морам поновити још једном, не замерите ако се неке ствари понављају, како каже кинеска народна пословица «излечити се може једним ударцем мача, али никако једним ударцем језика». Учешће Александра Медића у овом догађају није само минимално, оно је потпуно безначајно. Овај догађај би се исто тако догодио и без њега и исто онако као што се догодио и са њиме. Он у њему није имао никакву улогу, нити је он био тај који је наредио стрељање. Није био ни вођа групе, није одредио ни место где ће се егзекуција извршити, није ни пуцао. Он тога дана није

радио ништа, ама баш ништа, једино што је био тамо. Био је тамо, али не по својој вољи већ по наређењу. Уз све то Александар Медић није имао било каквих могућности да било шта учини да би се овај догађај спречио или на неки начин изменио. То је било ван његових могућности. Још једном то је било ван његових могућности. Он је могао једино да стоји и да гледа и баш је то урадио, стајао и гледао, дакле, није чувао стражу, стража се не чува тако. Ти Муслимани су дошли тамо преплашени, израђављени, нису имали куд да беже, ту нико није чувао стражу. И сад ја морам да вас запитам све. Шта је Александар Медић урадио да би допринео овоме догађају? Шта је урадио да би допринео стрељању? Шта је урадио да би ико тога дана био убијен? Није урадио ништа, ама баш ништа. То што је мени у једној прилици речено да се он тамо сликао као неки манекен, јесте, најобичније лицемерство једне накнадне памети, једне накнадне грађанске храбрости која нигде није мрднула из Београда и која не зна шта је то ратиште и сигурност свога кабинета лако је причати о ратном моралу, лако је причати о Женевској конвенцији и свему осталом. Александар Медић је био то, зато се и налази на филму и немојте му замерити то. Пустите то, биће много боље да се обрати пажња на оно што он тога дана није радио, а требао је пуцати али он то није радио.

Ја овде сада морам да се осврнем и на оно што је неколико пута понављао Пера Петрашевић. Он је стално понављао да је извршавао наређење које му је дато, а да није могао било шта учинити да се то измени и то је истина, то је стварно истина. Ако је ико искрен у овоме поступку био онда су то били Пера Петрашевић и Александар Медић. Пера је храбро признао оно што је уради, Аца је испричао о оној храбрости коју је имао тога дана када није пуцао. Петрашевић је одговорно прихватио оно што је урадио, Александар Медић је био храбар да не пуца. То су ствари о којима се овде мора водити рачуна. Кроз овај поступак прошла је гомила сведока. Мало је ко од њих био искрен. Заправо не зна се ко је од њих више лагао. Неки од њих као лешинари отимали су се око те фамозне видео касете покушавајући да зараде на туђе несреће. Кукавички нико овде није имао храбрости да призна то што су урадили. Како каже Јонсон, «ништа не може да заштити човека од људи» и такви су били и сведоци. Но, и такви сведоци су мање зло од оног фамозног сведока «А» који је вероватно под дрогом или како је то рекао Дане Шандор добро примпремљен од Мирила Јовице безочно овде лагао да је гледао све и што је најинтересантније управо тог сведока чврсто се ухватио Фонд за хуманитарно право иако добро знају, а и сви смо видели да он лаже од прве до последње речи. Само они најбезочнији могу рећи да је он био очевидац догађаја. Он о томе догађају, господо судија и ви господо који представљате оштећене, тужбу, он сведок «А» мање зна о стрељању од нас. Кад смо већ код сведока «А» то ме сећа на песника Душана Радовића ко се баш односи на тог сведока «А», каже Радовић: «Људи без морала су најпрактичнији, неограничене су могућности њихове употребе» и заиста тај сведок «А» је управо такав. Могућности његове употребе су заиста неограничене. Њима се може доказати што год желите. Он је монтирани сведок, као што у великом делу је монтирана и видео касета стрељања, безучно исецана, преснимавана и шта све још не. Мени

је јако жао, јако жао и то је тамна мрља у овом процесу што ми око те видео касете нисмо истерали до краја. Та видео касета није целовита. Ја морам и ово да поменем, иако нисам имао намеру, али наступ колеге Тодоровића јуче ме натерао да и ово кажем. Колега Тодоровић је рекао да је Медић Александар знао да ће бити стрељања па је стога у разговору са заробљеницима рекао оно фамозно «и нећеш». То није рекао Александар Медић, то није рекао нико. Прочитајте оно што је вештак преслушавао са те видео касете, тога нема нигде, то не постоји као доказ у овом поступку, то не постоји као чињеница у овом поступку. На аудио запису то нигде није забележено. Ја не причам отприлике, ја тај снимак знам напамет. Ја сам га безброј пута слушао. Ја и сада тврдим да је тај вештак лоше обавио свој посао, мењао је свој налаз, али ако се већ супротна страна од самога почетка тврди да је вештак добро обавио свој посао, онда будите доследни до краја, поштујте његов налаз до краја, он нигде не наводи да је било ко рекао «и нећеш», а по најмање да је то био Александар Медић. Ја мислим да није потребно овде никоме да оптуженима отежава ионако тешку ситуацију. Довољно је тешко и оно што имају, немојте им још и ви додавати.

И опет ћу да цитирам Куран који каже: «Ко ради добро дело припада му десетострука награда. Ко ради добро дело имаће боље од њега. Видите то су Божији закони, Божији закони који позивају на добра дела, дајући до знања да ће свако за своје добро дело бити награђен. Зато вас ја, вас поштовани чланови овог судског већа молим да људску правду не уздигнете изнад Божије, не чините је строжом од Божије јер ипак људска правда је проистекла из Божије.

На крају, ја се надам, надам се, молим Бога да је тако, да могу ову моју реч завршити са потпуним уверењем да су се чланови судског већа уверили да код Александра Медића нема кривичног дела, да могу да завршим са потпуним уверењем да сви чланови судског већа мисле исто да Александар Медић није пуцао, да Александар Медић није убио, да Александра Медића треба ослободити.

Господо судије, у часу када будете изрицали пресуду, упреће цела Европа очи у вас, очекујући вашу правду, подвлачим правду, не пресуду. Зато вас ја молим, када буде дошао тај час, не заборавите да сте браћа оних људи којима данас судите и када будете насамо, само са својом савешћу, запитајте се шта је то учинио Александар Медић када ја тражим да га ослободите. Ја ћу вам рећи Александар Медић није пуцао, Александар Медић није убио, а ви се онда упитајте зар то није довољно, запитајте се шта је још више Александар Медић могао урадити. Будите у складу с оним како каже владика Николај Велимировић «Бог није створио људе за погибију него за спасење», да поновим «Бог није створио људе за погибију него за спасење». Има ли баштована који сејући поврће жели да му се поврће сасуши и пропадне. Господо судија, данас сте ви ти баштовани. Не дозволите да ваш рад, да ваша пресуда, да ваша правда учини да се плодови сасуше. Плодови су овде одлука Александра Медића да не пуца, његова одлука да не убија. Не дозволите да се они сасуше и обезвреде. Не дозволите да се Александар Медић због ваше одлуке покаје и да се увери да је његов чин хуманости, човекољубља и како год ви то назвали био узалудан, а биће узалудан ако га не ослободите.

Господо судије, чланови судског већа рећи ћу још само ово. Софокле у завршном делу своје драме «Лектра» се пита. Како називате оно кад се дан рађа а све је у граду разорено, уништено и он је у пламеновима, а невини се међусобом уништавају?» И онда одговара: «То носи једно лепо име, то се зове зора». Дакле, из ништавила рађа се увек зора, рађа се увек ново јутро, рађа се увек нова нада. Ја додајем учините све да ваша пресуда, ваша правда у овоме случају буде та зора која се рађа, да буде та нада која се рађа након страшне несреће, да буде знак свима у Србији да се хуманост увек исплати. Учините све да пресуда коју ћете ви изрећи увери Александра Медића да се његов чин исплатио, да његова одлука да не пуца, његова одлука да не убија има код вас, има у Србији разумевање и уважавање. Уверите Европу да овај суд, да ова Србија још увек цени хуманост и све ћете то наћи у одлуци Александра Медића да не пуца, у његовој одлуци да не убија. Па зашто то онда и не наградити? Зашто то онда и не искористити?

Господо судије, богињу правде представља жена везаних очију са мачом у руци, одрешите јој очи, отргните јој мач, па јој дајте маслинову гранчицу мира и опроштаја, ослободите Александра Медића. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Констатује се да је бранилац опт. Медић Александра, адв. Фајфрић Жељко изнео завршну реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У складу са Вашом завршној речи предлажем да.

АДВ. ФАЈФРИЋ ЖЕЉКО: Ја сам рекао ослободите Александра Медића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да предлажете укидање притвора, јер то произилази. У реду. Хвала Вам.

Ја бих замолила браниоца оптуженог Вуков Александра адвоката Левајац Зорана да изнесе завршну реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Хвала.

Председнице већа, уважена господо судије, поштовани заступниче државне оптужбе,

Опт. Вуков Александар је невин човек. Није, међутим, опт. Вуков невин са разлога што су докази који би евентуално стајали противу њега остали скривени у тамном велаету неистине, већ са разлога што таквих доказа напросто нема. Такви докази не постоје, па следом тога нису ни могли да буду изведени у току овог кривичног поступка. Једини грех четврто-оптуженог Вуков Александра, како сам рече, могао би да буде тај

што је уопште био припадник јединице "Шкорпиони" и што се сплетом околности нашао у погрешно време, на погрешном месту. Наравно да овим што је рекао Вуков нити има намеру нити треба да брише своју прошлост јер из тога не произилази ништа чега би требао да се стиди.

Оптужница Тужиоца за ратне злочине којом се између осталих и прво-оптужени Вуков терени представља озбиљно правну конструкцију. Тако конципирана оптужни акт ни најмање нема упоришта у чињеницама које је могуће утврдити основом изведних доказа. Измењеном оптужницом тужиоца за ратне злочине претендује се на доказивање да је прво-опт. Слободан Медић након што је издао наредбу друго-оптуженом Пери Петрашевићу, треће-оптуженом Александру Медићу, пето-оптуженом Браниславу Медићу, те Момић Милораду и Давидовић Слободану да се изврши егзекуција над шесторицом заробљених лица муслиманске националности о томе радио везом обавестио свог заменика четврто-оптуженог Вуков Александра. За овакву тврдњу, међутим, не постоји ниједан једини доказ.

Пре свега четврто-оптужени Вуков Александар негира у својој одбрани да је за такву наредбу сазнао од прво-оптуженог Медић Слободана с тим да прво-оптужени Медић Слободан пориче не само да је о постојању такве наредбе обавестио опт. Вукова, прво-оптужени у складу са својом одбраном иде и даље и каже да такву наредбу никада и никоме није издао.

Са друге стране четврто-оптужени Вуков Александар је у својој одбрани веома јасно, прецизно и недвосмислено навео какав је разговор критичном приликом посредством радио везе вођен између њега и прво-оптужени Медић Слободана. Извођење процесне радње суочење између њих двојице на наведену околност такође је дао за право датој одбрани опт. Вукова. Напросто четврто-оптужени Вуков Александар није ни знао за постојање једне такве наредбе команданта јединице "Шкорпиони", а у односу на заробљена лица муслиманске националности. На место постављамо једноставно питање – који то доказ говори у прилог тврдње да је за такву наредбу четврто-оптужени Вуков Александар уопште сазнао, не само од прво-оптужени Медић Слободана већ и од било кога другог. Наравно да таквог доказа нема нити га уопште може бити.

Надаље, који од изведених доказа потврђује навод из означеног оптужног акта да је четврто-оптужени Вуков Александар са умишљајем помогао осталим окривљеним лицима у извршењу кривичног дела и то тако што је опт. Петрашевићу рекао где да се изврши стрељање заробљеника, а потом и наредио припадницима јединице "Шкорпиони" који су дошли са њим да им помогну у томе. Ово је цитат из оптужног акта.

Слободан сам да на овом месту поставим питање, да ли је заиста могуће да се у једном озбиљном оптужном акту праве овакве конструкције за које не постоји ниједан једини доказ. Постављам с тим у вези надаље питање – из којих је то доказа могуће утврдити чињеницу да је четврто-оптужени Вуков на описани начин са умишљајем помогао извршиоцима наведеног кривичног дела. Наиме, несумњиво је могуће утврдити да нити је четврто-оптужени Вуков Александар рекао друго-оптуженом Петрашевић Пери где да се изврши стрељање заробљених

лица, нити је пак наредио припадницима јединице који су дошли са њим да Петрашевићу и осталим оптуженима који су учествовали у егзекуцији заробљеника помогну у томе.

Постоји ли надаље ма један једини доказ основан којим би се утврђивала чињеница да је четврто-оптужени Вуков Александар дао једну такву наредбу војницима са којима је критичном приликом дошао са борбеног положаја до у близину места егзекуције. Ако такви докази постоје онда нема сумње да је и четврто-оптужени Вуков Александар крив, те да због тога и он мора, а и треба да поднесе одговарајућу кривичну санкцију. Међутим, таквих доказа нема нити их може бити, будући да такву наредбу оптужени Вуков Никада и никоме није издао. Следствено томе, ни тај део оптужнице који конструкцијом покушава да четврто-оптуженог Вуков Александра уведе у зону кривичне одговорности није тачна.

Опт. Вуков Александар је наиме објаснио када је, зашто и по чијој наредби сишао до наведеног места у близини његовог положаја, те кога је и са којих разлога том приликом повео са собом. Навео је потом садржину свог краткотрајног разговора са друго-оптуженим Петрашевићем тада када је сишао до означеног места нагласивши да је војницима који су са њим дошли и рекао да сачекају и провере да ли је војничко следовање које се у жаргону означавало као «пакет послато» камионом који се тренутно није налазио на том месту, будући на чињеницу да га је непосредно пре него што је Вуков сишао са свога положаја ка командном месту јединице одвезао пето-оптужени Медић Бранислав како би преузео исправну батерију за камеру.

Објаснио је такође детаљно и разложно због чега се вратио на свој борбени положај одмах по обављеном разговору са Петрашевићем који му је иначе на означеном месту сам пришао. Казивање четврто-оптуженог Вуков Александровом делу у целости има упориште како у садржини одбране друго-оптуженог Пере Петрашевића тако и у делу других доказа изведених у току поступка.

Са друге стране, доказа који би оповргавали овако дату одбрану четврто-оптуженог Вукова нити има нити их може бити.

Из садржине оптужног акта произилази да су критичном приликом, обратите пажњу на овај део оптужног акта врло је интересантан са језичког аспекта и конструкције реченице. Каже, из садржине оптужног акта произилази да су критичном приликом сви, дакле и оптужени Вуков спровели заробљенике према спаљеним викендицама где је извршена егзекуција, што напросто није тачно. Није уопште схватљиво да једна таква конструкција уопште и може да дође на светлост дана. Одбрана напросто не осећа потребу да се упушта у детаљније образложење овакве нетачности оптужнице будући да тако шта нико у току доказног поступка није ни поменуо, а камоли потврдио.

Наиме, током поступка је на несумњив начин доказано да се оптужени Вуков пре него што су заробљена лица спроведена до места егзекуције вратио ка борбеном положају извиђачког вода чије је командир био. При томе је навео садржину свог разговора са друго-опт. Пером Петрашевићем и објаснио разлоге због чега није тражио било какво детаљније образложење када му је Петрашевић рекао ко су људи које је видео да

леже саопштивши му да су он и неколицина других припадника јединице "Шкорпиони" ту по другом задатку те да не зна ништа, како рече Петрашевић, о војничком следовању због које је њему Вукову наређено да сиђе са положаја. Опт. Вуков на том местуј каже: «Ја сам са 14 година обукао униформу. Завршио сам средњу школу Унутрашњих послова» у Загребу и прилично укалупљен по питању војничке дисциплине. Војник треба да зна само онај део задатка који је њему поверен из једног простог разлога да уколико у датој ситуацији падне у заробљеништво, да под било којем облику тортуре, да ли физичке или психичке не може да да неку други информацију, значи, може евентуално само да исприча свој задатак. То је пракса, по мом мишљењу, сваке озбиљне формације. Човек не треба да зна више него што треба јер свако цурење информације је проблем».

Упркос томе што налазим да је до сада већ реченим указано на неоснованост оптужења и одсуству било каквих доказа у делу који се тичу Вуков Александра ипак ћу бити слободан да из формално правних разлога поновим неке делове због целине ове завршне речи, а који такође делови оптужнице, дакле, који нису доказани у току овог кривичног поступка.

Понављам, нема дакле несумњивих доказа да су поменута шесторица заробљеника критичном приликом довежени из Сребренице како се то оптужницом наводи, који од изведених доказа у овом кривичном поступку томе говори у прилог ко их је то довезао, којим превозним средством, те како су сви они заправо нашли међу припадницима војне јединице "Шкорпиони". Докази у том правцу нису изведени у току овог кривичног поступка, а можда таквих доказа уопште и нема.

Такође, нема чврстих доказа уопште и нема. Такође нема чврстих доказа који би јасно говорили у прилог да се ради о цивилима, односно да се ради о војницима. Наиме, поједини делови одеће према личним изворима доказа који су изведени у овом поступку дају за право закључку да се ради о цивилима, али поједини делови њихове одеће једнако дају за право закључку да се могуће ради и о припадницима неке војне или паравојне формације. Војничке чизме, војничке чарапе и војничка блуза на неким од њих падљиво говоре да би се могло радити о војницима. Ноторна је ствар, важно је то да се понови да су у поменутом грађанском рату пушку носили и били сврстани у војне и паравојне јединице и они који нису имали пуну војничку опрему.

У сваком случају сматрам да нема недвосмислених доказа који би дали за право тврђењу из оптужног акта да се радило о цивилима. Ни утврђена животна доб заробљених лица не пружа основ за извођење несумњивог закључка у том правцу. Држим да је важно да се поновим, нема такође ниједног доказа који би говорио у прилог тврдње да је прво-оптуженом Медић Слободану команданту јединице "Шкорпиони" наређено од НН старешина из војске Републике Српске у чијем је саставу деловала јединица "Шкорпиони" да лиши живота поменуте заробљенике. Заиста, који то од изведених доказа говори о овоме у прилог. Пре свега на овом месту указујемо да није на несумњив начин утврђено у оквиру које је то јединице војске Републике Српске деловала јединица "Шкорпиони", а потом и да је такво наређење и дато прво-оптуженом Медић Слободану. Прво-оптужени Медић Слободан у својој одбрани негира да је такво наређење било када и од било кога примио, а са друге стране опт.

Петрашевић само претпоставља, да поновим оно што сам јуче рекао, да његов ратни командант такво наређење никада не би изврдио да га претходно и сам од некога претпостављеног старешине није добио. Таква претпоставка Петрашевића такође нема упоришта у изведеним доказима.

Оно што видим као врло важно и поновићу у целости то је да нема доказа да је јединица "Шкорпиони" деловала као паравојна формација. Рекох и јуче и данас никада и нико до данашњег дана није дао дефиницију садржине појма паравојска. По нашем мишљењу паравојном јединицом се може сматрати само она која делује изван сваке политичке и војне контроле одређене државе. То се дакако никако не може рећи за војну јединицу која је деловала под називом "Шкорпиони". Наиме, та јединица је била специјална јединица у оквиру војске Републике Српска Крајина непосредно подређена команди Вуковарског корпуса, а имала је и своју војну пошту. У том правцу постоје јасни и недвосмислени материјални докази садржани у судском спису. Надаље, та јединица је била не само под војном контролом виших војних инстанци, већ и под политичком контролом оличени у тадашњој Влади Републике Српске Крајине која је у свом саставу имала и ресорно војно министарство. Такође део војне јединице "Шкорпиони" је на терен Трнова отишао по наредби претпостављене команде војске Републике Српска Крајина, а на захтев, односно молбу надлежној команди војске Републике Српске. Држим да у овом смислу располажемо јасним и недвосмисленим материјалним доказима, а сведочење саслушаних сведока међу којима су били и високи војни полицијски функционери Републике Српске Крајине и Републике Српске Ковач и Мргуд томе јасно говори у прилог.

Најзад, сам диспозитив оптужног акта у овом делу, по нашем мишљењу носи контрадикторност. Из садржине оптужнице произилази да јединица "Шкорпиони" на терену Трнова делује у саставу војске Републике Српске, дакле, нема говора о никаквој пара творевини. Та пара творевина је чак свог представника слала нигде другде него директно у Уједињене нације. Дакле, таква јединица делује у саставу војске Републике Српске и подређена је команди неке од јединица, како се то каже у оптужном акту, а у истом том оптужном акту се јединица "Шкорпиони" означава као паравојна. Таква контрадикторност по нашем мишљењу напосто не може да опстане.

Око касете сам говорио јуче, нећу овај део ове завршне речи читати сада, мада је то садржано у овом писменом делу јер нема потребе да се понављам.

У оптужници се надаље говори о томе како су треће-оптужени Медић Александар и остали неидентификовани припадници јединице "Шкорпиони" чији се надимци иначе помињу, помагали осталим окривљенима да изврше стрељање, каже у оптужном акту, на тај начин што су чували стражу да заробљеници не би побегли. Да ли је могуће? На овом месту се дакле полази од апсурдне тезе да је на делу територије коју је контролисала војска Републике Српске стража била потребна, а да је разлог за то био садржан у могућности да заробљена лица евентуално могу да побегну. Дакле, у оптужници се полази од тога да су везани заробљеници уопште могли да побегну, те да за њихово обезбеђење нису били довољни они наоружани припадници "Шкорпиона" који су

учествовали у егзекуцији, већ да је при свему томе била потребна и посебна стража. Напросто оваква теза је несхватљива и до зла бога нелогична. Оваква несхватљивост и нелогичност нису савезници било какве, а камоли лоше конструкције која нема никаквог упоришта у изведеним доказима током кривичног поступка. На овом месту само указујемо ако је опт. Вуков заиста наредио припадницима јединице "Шкорпиони" који су дошли са њим да извршиоцима помогну у егзекуцији откуда да се они сем лица са псеудонимом «Ђоле Шиптар» не виде на спорном видео снимку. Према оптужници би следило да су сва та лица, то оптужница каже, да су сва та лица, дакле НН, која су критичном приликом дошла са положаја заједно са опт. Вуковом чувала стражу да заробљеници не побегну, а то нико, ама баш нико не потврђује.

Са друге стране током поступка је белодано доказано да је лице под надимком «Ђоле Шиптар» био један од оних који је приликом егзекуције пуцао у заробљенике. Дакле, ни овде оптужница не следи чињенице већ следи заводљивост сопствене конструкције. Дакле, према оптужници и Ђоле Шиптар чува стражу. Не Ђоле Шиптар пуца, то се ваљда доказало у току поступка.

Најзад по нашем мишљењу са несумњивом тачношћу није утврђена ни чињеница да је четврто-оптужени Вуков Александар био заменик команданта војне јединице "Шкорпиони". Наиме, у току поступка је основ изведених доказа било могуће утврдити да никада није донесена било какав формални правни акт о именовању опт. Вукова за заменика команданта наведене јединице. У том правцу казују како четврто-оптужени Вуков Александар тако и командант јединице "Шкорпиони" опт. Медић Слободан. Са друге стране четврто-оптужени Вуков Александар, прво-оптужени Медић Слободан, друго-оптужени Медић, пардон Петрашевић Перо као и сведок Олујић Рајко, јасно говоре о томе да је четврто-оптужени Вуков Александар фактички обављао функцију заменика команданта и једино у поменутој ситуацији када је прво-оптужени Медић Слободан са делом јединице ишао на ратиште у Сазинску Крајину. Дакле само у тој прилици се за четвртооптуженог Вуков Александра може везивати функција заменика команданта и то једино у зони Ђелетоваца где је војна јединица Шкорпиони била матично стационарирана, за оптуженог Вукова се функција заменика команданта никако не може везивати и у периоду када се део јединице налазио на Трновском ратишту, наиме, и на том ратишту а и у другим приликама током војног деловања јединице Шкорпиони четвртооптужени Вуков Александар је имао искључиво функцију командира извиђачком воду, то су без остатка потврдили сви припадници војне јединице Шкорпиони, који су у својству сведока саслушани током овог кривичног поступка, уосталом по мишљењу одбране ова чињеница сама за себе није посебно ни битна а у смеру када је то четвртооптужени Вуков Александар фактички обављао функцију заменика команданта а када је био командир извиђачког вода, такав навод у оптужном акту по нашем скромном мишљењу треба и очигледно да послужи да би се четвртооптуженом Вуков Александру дало на значају пошто се већ види на делу спорног видео записа не би ли био лакше увезан са критичним догађајем на Трнову са којим како суштински тако и очигледно није имао било какве

везе, значајније је заменик команданта него командир извиђачког вода, већ је измена оптужнице у току кривичног поступка показала озбиљне мањкавости тог акта а искрено смо се надали да ће већ у том моменту чињенице које је било могуће утврдити основом до тада изведених доказа јасно показати да оптужени Вуков нема било какве везе са кривичним делом које му је стављено на терет.

Подсећам према стартном оптужењу оптужени Вуков је био један од извршилаца, а сада је према измењеној оптужници наводно један од помагача, овде ћемо указати само на једну нелогичност у резонувању тужиоца за ратне злочине, наиме, тужилац за ратне злочине је основано поверовао другооптуженом Пери Петрашевићу који каже да трећеоптужени Медић Александар није пуцао и тужилац мења оптужни акт, те он дакле утолико и мења правну квалификацију кривичног дела које је измењеним оптужним актом трећеоптуженом Медићу ставља на терет, са друге стране тужилац за ратне злочине очигледно није поклатио веру казивању другооптуженог Петрашевића када је овај у својој одбрани утврдио да је он, дакле Петрашевић а не Вуков одредио место егзекуције, све ово упркос томе што је другооптужени Петрашевић детаљно објаснио, како се стицајем околности нашао у улози да он као један од учесника у егзекуцији заробљених лица најпре пронађе, а потом и поведе наведену групу заробљеника до места где се нешто касније, где је нешто касније егзекуција извршена, то Петрашевић врло јасно каже, потписујем да нема ни једног доказа који би говорио о томе да је Вуков Александар одредио место егзекуције, нема таквих доказа, има претпоставки, али претпоставка од те фазе до доказа треба много шта да се у међувремену утврди.

Дакле ни другооптужени Петрашевић у својој одбрани а нити било који од других доказа који су у току поступка изведени не потврђују навод да је четвртооптужени Вуков Александар рекао оптуженом Петрашевићу где, односно на ком месту да се изврши стрељање заробљених лица, па за име бога то уистину нико нити потврђује нити на тако шта указује, уосталом почев од овде оптужених па преко свих саслушаних сведока нико четвртооптуженог Вукова није на било који начин доводио у везу са кривичним делом које му је оптужницом стављено на терет.

Председнице већа, уважена господо судије, поштовани заступнике државне оптужбе једна од основних и могућих препрека правилном расуђивању код свих мислећих људи јесте предрасуда, а дозволите ми слободу да с тим у вези резигнирано констатујем како смо јој недозвољено често склони, изгледа такав смо ми народ, таква је ово земља а такво је и ово време, отуда ваљда и моја промисао «тешко оном ко у злу добро чека», ипак искрено полазим од властитог надања да и заступник државне оптужбе и поступајуће судије као и сви ми који учествујемо у овом судском поступку морамо да се према конкретној кривично-правној ствари поставимо тако, да немамо нити смемо да имамо изнад себе било ког другог господара до самог закона, ништа и нико други не сме бити изнад чак ни у ово време када на жалост нисам сигуран да су земља у којој живим и народ са којим живим слободни у пуном смислу значења речи слобода. Мени пак остаје да стрепим јер ми је добро, добро знано да има људи који не познају закон а владају се по њему али и људи који познају закон а не владају се по њему, али ономе коме се невином суди све једно

је због којих се то интереса или заблуда чини и заиста нема виска који може да измери дубину трагедије онда када се неосновано удари на невиног човека, невином смо тада срушили свет и убили бога а у себи смо урушили и издали ону димензију која се човеком зове. Оптужени је био савременик тешког времена, активни уписник неких важних и тешких догађаја као и познаник неких људи али то што је оптужени Вуков био учесник грађанског рата и био у страшним борбама то само по себи не значи да је за било шта крив, и сваки пут када је у овом поступку требало да каже коју истине ради и себе ради био је сучељен са страшном констатацијом, моје се речи изврћу, мисли монтирају а дела преквалификују, упркос свему оптужени Вуков Александар зна да је човек, човек за кога сви који га имало познају немају друге речи сем хвале, он је по заветном предању стамено носио псеудоним Вук, по казивању свих које смо у току овога поступка чули, па чак и од оних сведока који су «заслужили» да се означавају словима а не именом и презименом као сви други честити и нормални људи, оптужени Вуков је храбар и частан у борби против сваке мржње. Он је напросто човек а не Вук, хоћу да верујем и као човек и као бранилац оптуженог Вукова да би у овој судници морало свима да буде јасно да он никакво зло критичном приликом није учинио нити је на било који начин учествовао у извршењу кривичног дела које му је стављено на терет, он те људе није побио ни метком ни командом, никоме у чину егзекуције над заробљеним лицима није помогао на било који начин и ма колико се неко трудио да му на терет његове душе стави смрт тих људи такво шта се једноставно не прима, напросто жртве препознају своје егзекуторе, а то није четвртооптужени Вуков Александар, ако нам је заиста стало до намирења жртава и њихових живота часном и правичном пресудом окренимо се мало око себе и погледајмо тамо где треба.

Оптужени Вуков Александар није кукавица да не би био спреман да прихвати свој део одговорности када би је заиста имао, да је кукавица данас сигурно не би стајао на једној нози стрпљиво чекајући да се клупко које се почело одмотавати одмота до краја, у име истине и правде ја вас молим немојте да вуну од овог клупка мешате са другом, бело је бело а црно-црно, у својству ангажованог браниоца био сам у прилици да добро упознам четвртооптуженог Вуков Александра, он је обичан, хуман и честит човек а такви када се нађу у оваквим ситуацијама немају сем истине другог оружја да се бране.

Господо судије пред нама је између осталих оптужених и оптужени Вуков Александар човек који се у рату дефинитивно није плашио смрти а неоснована оптужба доводи га у ситуацију да у слободи треба да дрхти пред животом, ако Вукова и надаље будемо лишавали слободе лишићемо и сами себе те узвишене вредности, јер како год Вук у случају осуђујуће пресуде не би био слободан, тако ни сви ми укључујући и мене као његовог браниоца нећемо бити слободан, а упркос томе Вук би и са букагијама на ногама био невин, добро знам да сам бранио невиног човека, и као човек и као правник несумљиво сам сигурна да кривица четвртооптуженог Вуков Александра није доказана нити се може доказати, ње напросто нема, са друге стране нисам ни слутио да је истину која је једина, једина, тако тешко доказати, уверен сам да је након свега

што је утврђено у току овог кривичног поступка белодано јасно да је оптужени Вуков Александар невин човек, у име истине и правде молим да у односу четвртооптуженог Вуков Александра донесете ослобађајућу пресуду те одлуку којом ће мера притвора против њега бити укинута.

Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Констатује се да је бранилац оптуженог Вуков Александра, адвокат Левајац Зоран изнео завршну реч.

Бранилац оптуженог Медић Бранислава, адвокат Јеврић Зоран у својој речи изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите колега.

АДВ.ЗОРАН ЈЕВРИЋ:

Поштована председнице већа, поштовани чланови већа, поштовани присутни, овај поступак је по схватању овог браниоца вођен само да се задовољни пука форма како би се створили формални услови да се оптуженима изрекне казна, и тужилаштво и суд су по мишљењу овог браниоца служили само да процесуирају оно што је Фонд за хуманитарно право осмислио, припремио и доставио тужилаштву и суду а да при томе ни суд ни тужилаштво нису вршили никакве провере вредности онога што им Фонд за хуманитарно право доставља.

Дакле сви докази које је Фонд за хуманитарно право доставио тужилаштву и суду су прихватани од ових органа безрезервно и некритично, то се најбоље може видети из чињенице, да се у току поступка више пута мењала листа наводно страдалих, да су све те листе које су добијали и тужилаштво и суд без икакве провере прихватани, да су прихватани од стране особе које је идентификовала мајка те особе, на фамозној видео касети, да би након тога пред крај овог поступка представници Фонда за хуманитарно право обавестили суд да се ради о грешци и да то није та особа, јер је наводно мајка која је извршила идентификацију погрешила, па је Фонд довео друго лице које је изјавило да то није та особа и да се ради о грешци што су тужилаштво и суд поново безрезервно и некритички прихватили, мајка погрешила да препозна своје чедо. Када кажем наводно страдали, наравно изражавам сумњу да су лица која се наводе у оптужници уопште страдала на месту и у време када се то наводи у оптужници, суд никада није прибавио званичне податке о идентификацији извршеној на основу захтева Окружног тужилаштва Источно Сарајево, или наредбе Окружног суда Источно Сарајево, на чијем је подручју се налази локалитет Годињске баре већ су сви подаци којима су се задовољили тужилаштво и суд они који су добијени од оне стране која је целој светској јавности приказала наводно страдање на пијаци

Меркале, у Сарајеву, да би касније било утврђено да се тај догађај није десио. Колико су тужилаштво и суд безрезервно и некритички прихватили све доказе и предлоге које им је доставио Фонд за хуманитарно право потврђује и чињеница да је суд позвао да саслуша лице које се зове Амор Машовић, мислећи да се ради о медицинском стручњаку из области медицине, судске медицине и патологије, а радило се о сарајевском адвокату, кога је суд саслушао дозволивши му да пред овим судом даје своја стручна мишљења и држи семинар о томе како се врши утврђивње идентитета страдалих лица путем ДНК методе а да при томе комисија за нестала лица БиХ, где је он члан делује без комисије за нестала лица Републике Српске и да та његова комисије уопште не ради анализе већ неке, да те анализе раде неке друге међународне организације. На мој предлог да се саслуша и представник комисије Републике Српске коме припада територија, односно подручје дешавања Годињске बारे, суд је и то одбио, наравно моје сазнање од представника из Бања Луке јесте да Амор Машовић је та особа која самовољно опструира рад и Федералне комисије за нестала лица Босне и Херцеговине.

Но, идем даље, на тражење одбране да се званично прибаве подаци о идентификацији од те међународне организације, наведено лице Амор Машовић је изајвио да та међународна организација не доставља никоме званично те податке и да те анализе ради та међународна организације за своје потребе што му је суд поверовао и прихватио извешај које је ово лице Амор Машовић доставио суду. Да ли се на таквим доказима може заснивати судска одлука, свакако не, суд је у току овог поступка, извео све доказе које је предложио Фонд за хуманитарно право а није прихватио ни један једини доказ који је предложила одбрана, представници Фонда за хуманитарно право су сами доводили сведоке, смештали исте у Београд, доводили их у суд, разговарали с њима пре суђења, одређивали термин када могу бити саслушани, а суд је све то прихватио, супротно томе, одбрана оптужених је била у сасвим супротном процесном положају и то не због законских разлога, већ због односа суда према њему, суд није прихватио скоро ни један предлог одбране, када се вратимо уназад и сетимо се речи председника већа да се доставе предлози одбране за извођење доказа, тај позив ми сада звучи у најмању руку некоректан, јер зашто тражити нешто да се достави и предложи кад је унапред одлучено да се тај предлог не прихвати.

Суд је дозволио представницима Фонда за хуманитарно право да спроводе своју истрагу ван оптужнице и околности везаних за оптужницу, Фонд за хуманитарно право по сваку цену жели да у овај поступак увуче Републику Србију, како би се након завршетка овог поступка добила накнада штете од Републике Србије, дакле једини циљ за њих је, овог поступка је материјална корист у виду накнаде штете, то смо видели и јуче из излагања представника фонда кога је само интересовала, две ствари, статус јединице Шкорпиои и жал што због одлуке међународног суда не може да се наплате од Републике Србије, ми људи овде, сасвим нешто друго утврђујемо али путпуно је суђење отишло у другом правцу, односно требали смо да утврдимо, дакле, у том правцу је било стално инсистирање Фонда за хуманитарно право на статус јединице Шкорпиони, по захтеву Фонда за хуманитарно право суд је слао свим могућим

инстанцама у земљи и иностранству да се изјасне у вези са тим и ако то нема никакве везе са овим поступком и оптужницом која је стала на правну снагу, ако из исказа саслушаних сведока јасно произилази да је јединица Шкорпиони основана од стране Нафтне индустрије Републике Српске Крајине у Ђелетовцима и то искључиво ради заштите нафтних бушотина и чувања границе према суседној Републици Хрватској на реци Босут, да су припадници наведене јединице примљени у стални радни однос код Нафтне индустрије Републике Српске Крајине и од наведеног предузећа примали плате, о чему постоји писмени доказ и то решење о пријему у радни однос и тако даље, те да је иста расформирана '96.године, након доласка међународних снага УНТ-ас, и ако се на исти начин изјаснило Министарство унутрашњих послова Републике Хрватске, Управа криминалистичке полиције у свом извештају од 06.03.2006.године, а који је достављен овом суду где они апсолутно, значи, ово потврђују, чему даље инсистирање овог суда на даљем утврђивању ове чињенице ако не ради задовољења, потреба Фонда за хуманитарно право након чега је стигао допис Министарства одбране Републике Хрватске од 18.08.2006.године који допис има прилог са насловом захтев Окружног суда у Београду, врло интересантно, који прилог нико није потписао, а у њему се наводи све оно што Фонд за хуманитарно право жели да чује спомиње се СДБ Војска Југославије и тако даље, а што је у супротности са свим доказима који су изведени у овом поступку као и са поменутих извештајем опет МУП-а Републике Хрватске званично који су они потписали, који је потписао званично начелник Управе криминалистичке полиције МУП-а Републике Хрватске па се овај додатак под називом захтев Окружног суда у Београду не може прихватити као релевантан извештај, овај додатак се од дописа разликује у потпуности, и по словима и по стилу писања, уз то је непотписан па се оправдано може посумњати да је овај додатак фалсификат, при томе се оправдано поставља питање шта о јединици Шкорпиони зна Војска Републике Хрватске која није боравила на подручју где је боравила и радила наведена јединица, ништа, о наведеној јединици се могу прибавити подаци од Министарства унутрашњих послова Републике Српске Крајине, Војске Републике Српске Крајине и они који су преузели њихову документацију.

Да се тужилаштво за ратне злочине и суд ставио на страну Фонда за хуманитарно право а против овде оптужених наводим и следеће: Фонд је прибавио копију копијине копије, некакве касете, та копија копијине копије је даље прерађивана и тако прерађена достављена тужилашству а тужилаштво доставило суд, суд је копију копијине копије касете на којој су вршене бројне преправке извео као доказ, ако знамо да Хашки трибунал није прихватио ову касету као доказ а знамо да то Хашки трибунал не би пропустио да уради ако би се радило о иоле ваљаном доказу онда је потпуно јасно због чега се води овај поступак, да ли се на спорној касети може засновати судска одлука, по мишљењу овог браниоца апсолутно не, суд је овде саслушао вештака неуропсихијатра доктора Миодрага Благојевића који је у свему остао код налаза и мишљења од 20.07.2005.године, у том налазу поменут је вештак наводим «да је прочитао кривичну пријаву, и да је испитао тада осумњиченог Медић Бранислава, од кога је сазнао да је пуши, не пије, да има четворо деце и да

не болује од неких болести», на основу кривичне пријаве и ових сазнања која је узео у разговор обављеном за око пет минута вештак је дао свој стручни налаз, на питање овог браниоца да ли је прочитао списе предмета вештак је категорички одговорио не, и изјавио да сматра да му списи нису потребни јер се из њих не може ништа више сазнати, човек је видовит.

О овом предлогу се тужилац, овај бранилац је предложио да поменути вештак ипак прочита списе предмета и накнадно се додатно изјасни, о овом предлогу се тужилац изричито противио, а суд је исти одбио без икаквог образложења, да ли се на овом доказу може засновати судска одлука, не, када је овај бранилац ставио један по мишљењу његовом конструктиван предлог у допуни доказног поступка који је предлог по мишљењу овог браниоца требао да стави тужилац, који се мора старати да се утврди права и потпуна истина, он је и заступник овде државе Србије, он мора да иступа у име овог народа, и мора да се утврди истина, и то потпуна истина, он се томе противио овом доказу а то је да се у доказном поступку одреди вештачење на следеће околности, стање колективне агресивности учесника у ратним догађајима '92., '95., у Босни и Херцеговини и другим ратиштима, и подстицајни фактори који утичу на то као што су велика страдања, разарања, огромне људске жртве, утицај политике, пропаганде, животна доб, и све остало што се може користити у том правцу са посебном анализом утицаја колективне агресивности на психичко стање свести и воље оптужених у време критичних догађаја који су предмет овог поступка.

Суд је одбио овај предлог такође без образложења, апсолутно ни један предлог суд није образложио зашто га одбија, једноставно одбија се и крај, с обзиром да је спорну копију копијине касете тужилаштву доставио Фонд за хуманитарно право, видели смо да то није спорно, јер је и представник фонда у завршној речи рекао кад је доставио и кад је дао а спорна касета је очигледно прерађена, браниоци су предложили саслушање директора Фонда за хуманитарно право Наташе Кандић у вези спорне касете, изјава да су њој познати и неки други подаци везано за овај случај али је суд и ова, ово одбио без икаквог образложења. Код оваквог стања ствари очигледно да су оптуженима ускраћена уставом и законом загарантована права на одбрану а посебно право на правично суђење гарантовано чланом 6 Европске конвенције о људским правима.

У току овог поступка из изведених доказа и то оних доказа који су изведени на законит начин и који могу бити релевантни за одлучивање не произилази чињеница да је оптужени Медић Бранислав учинио дело које му је стављено на терет јер, Медић Бранислав је тачно једини од свих по мени, тачно описао оно што се догађа, оно што је тамо видео, Медић Бранислав јесте био тамо, и јесте присуствовао и видео оно што је рекао али Медић Бранислав никога није убио, Медић Бранислав је возач сво време он није војник, он је возач, зар би сада неко једног возача механичара, стављао да стрела код толико прекаљених бораца и тако даље, он то није урадио, задржаћу се само на њему, нећу анализирати друге али он то није урадио и ни из једног доказа то не произилази, зато предлажем да га суд ослободи. Наравно предлажем да суд укине притвор према њему.

А сада бих се мало осврнуо и на завршне речи противне стране односно завршне речи пуномоћника оштећених и тужиоца. Тужилац у свом, својој завршној речи помиње реч «целати», непримерено, непримерено, целате смо гледали преко телевизије како стављају омчу, ово нису целати, било ко од њих није целат, друго, тужилац је рекао да је дело учињени из ниске, да су то ниске побуде, да би се прикрио злочин у Сребреници, прво, никакве везе ово са Сребреницом нема, не знам ко прави ту конструкцију, прво Сребреница је од Пала далеко 200 километара, па да неко 200 километара вози неких пет људи, па да их онда од Пала води до Трнова, видели смо да су једва прошли јединица Шкорпиони, једва је прошла зато што се то подручје налази под непрестаном паљбом, ватром, да би то све радили да би довели ту, да би неко, то нешто уради смишљено и тако даље, па ја бих волио да заступник јавног тужиоца каже један једини доказ на основу чега он то тврди а нико то не тврди осим Фонда за хуманитарно право који наравно има своје разлоге.

Ја бих само још само на крају, још нешто заборавио сам, какви се све овде, у предмету су достављени разна разна фалсификати и поменуо бих оно што је везано за Амора Машовића, Окружно тужилаштво Источно Сарајево, записник о примо-предаји посмртних остатака, тамо се помиње Смаил, Ибрахимовић где пише, значи званично пише у извештају тужилаштва нестао на подручју Трнова, Амор Машовић га сада враћа 250 километара назад и сви га враћају сада назад да би рекли како је то било у Сребреници и да не причам шта се још све ту, кад мало анализирате а надам се да ћете ипак мало анализирати после онога што сам указао, видећете колико нелогичности има, и не можемо, људи, не можемо прихватити такве извештаје, ми овде сада не знамо ни ко је страдао, ни зашто је страдао, да ли су то ти људи ту страдали, да ли су то та лица, дал смо то утврдили како треба а имамо оптужницу имамо акт, тужилаштво видео сам, похвалили су се како су имали сјајне завршне речи и тако даље.

Остајем наравно код предлога да га суд ослободи и укине притвор.

Хвала свима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Констатује се да је бранилац оптуженог Медић Бранислава, адвокат Јеврић Зоран, изнео завршну реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што кренемо на завршне речи замолила бих тужиоца да се изјасни у вези притвора, пошто у завршној речи се није изјаснио, пошто оптужени наравно дају задњи завршну реч.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па наравно када сам предложио да се изрекне максимална казна она подразумева обавезно одређивање притвора, али и

чувши завршне речи браниоца нико није изнео неке разлоге који би говорили у прилог томе да нема више оних разлога због којих је притвор одређен, па сматрам да ти разлози и даље стоје и да притвор треба продужити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Сад ћемо направити паузу десетак минута да би после тога чули завршне речи оптужених.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Прави се пауза у трајању од 15 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ћемо враћат завршну, зар је то неопходно, имате по закону да се испричате колико желите али баш сте доста били врло овако, не знам, ваљда сте рекли све што сте могли рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једну реченицу. Извињавам се сварно свима, то није реплика, реплика је увек на противну страну, него је више једна опаска, наиме, ја разумем колегу Фајфрић Жељка да се не бави кривичним поступком и да му и медији сметају и да није навикао на високе хонараре и да у недостатку својих мисли, употребљава туђе мисли, али нико му не даје за право у одбрани свог браћеника да за све оптужене тврди да су убили, то му нико не даје за право, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али му даје за право да изнесе завршну реч како он жели, не можете Ви колеги свом ускакати у завршну реч, молим Вас, то пре свега није колегијално а да не причамо даље, свако има право да изнесе завршну реч како најбоље зна и уме, дал се то другом свиђа или не то можемо ми сви да размишљамо о том-потом, мислим да то није у реду. Добро, петнаест минута паузе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Главни претрес настављен у 16,28 часова после паузе за одмор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прелазимо на завршне речи оптужених. Изволите.
АДВ. мр. ЛЕВАЈАЦ ЗОРАН: Ја се наравно нећу освртати на завршне речи заступника државне оптужбе али ћу рећи да се у том делу саглашавам са

оним што је уважени колега Јеврић изнео, поготову на онај део његове завршне речи који се односи на квалификацију овде оптужених, такође се нећу освртати ни на оно што је рекао колега Перковић, концепсијски приступ и наша одбрана се разликују и начелне поставке које је колега изнео такође имају моју сагласност, наравно одбране мог и његовог брањеника су у потпуно противне, само ћу се остврнути на један део онога што је уважени колега Фајфрић рекао, постоји једна разлика и на то указујемо, прихватам да Александар Медић није знао где се иде, ја то морам да прихватим зато што је то његова одбрана и немам разлога да се уопште упуштам у то, али сам Александар Медић је рекао да је он добио наређење да иде тамо, а само је мој брањеник Перо Петрашевић добио изричиту наредбу шта треба да се уради са заробљеним лицима, тако да олука Медића је заиста његова одлука да ли ће пуцати или не, он је одлучио да то не чини, код Петрашевића је прича мало другачија, као што сам рекао јуче у завршној речи он је извршавао наредбу како је сам рекао. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, да ли још има неко потребу да каже нешто, да пређемо онда на реч оптужених.

Првооптужени Медић Слободан у својој речи изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Добар дан. Изволите.

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Добар дан.

Ја се нећу бавити овде граматичким грешкама, две године сам овде скоро, придружићу се ономе што је рекао мој адвокат, оставићу вама да ви пресудите, на савести, поштивам све ово што се овде десило и што се одиграло, имам једно мишљење које ћу задржати за себе и време ће да покаже ко је био у праву и да ли је ово све што се десило имало своје зашто или није.

Толико с моје стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је све?

ОПТ.МЕДИЋ СЛОБОДАН: Толко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Констатује се да је првооптужени Медић Слободан изнео своју завршну реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам, идемо на другооптуженог Петрашевић Перу.

Другооптужени Петрашевић Пера у својој завршној речи изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, изволите изнесите своју завршну реч.
ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРА: Добар дан. Хвала.

Поштована председнице већа, уважена господо судије, поштовани заступниче државне оптужбе, ја у целости прихватам завршну реч мога браниоца и у своју одбрану немам шта да додам. У току овог кривичног поступка говорио сам истину, ништа нисам прећутао од онога што ми је несумњиво познато, уверен сам да због тога не могу бити више крив, такав приступ сам имао и према себи и према саоптуженима, за оно што се мени може ставити на терет ја не тражим милост, али очекујем правичну пресуду, примерну мојој кривици и степену кривичне одговорности, да сам ја на Трнову био у прилици да одлучујем као што је то било на терену Кладуша, настрадали људи се не би помињали у овој оптужници а ја не бих био у овој судници пред свима вама.

Наређење првооптуженог Слободана Медића, као команданта јединице Шкорпиони нисам одбио, обучаван сам још из времена служења војног рока у ондашњој Југословенској Народној армији да се наређење претпостављеног старешине не може и не сме одбити, за војничко држање и извршавање свих војничких обавеза тада сам и добио значку примеран војник, у време трагичног догађаја на Трнову беснео је грађански рат и утолико је било теже, понављам обучена сам за многе војничке вештине али не и да одбијем наређење претпостављеног војног старешине поготову у ратним условима, са садржином међународних правних аката који се помињу у оптужници никада ме нико није упознао а прошао сам различите војне и јединице и обуке. Осећам потребу да се још једном поновим, да до овог случаја никада нисам био пред судом нити сам било када у животу осуђиван, да није било наређења мог ратног команданта у јединици Шкорпиони ја сигурно данас не бих био овде, сви ви можете можда само да претпоставите како је јадно пуцати у везаног човека, али ја то добро знам, отуда и осећам дубоко кајање које ће ме ма какву пресуду ви донели доживотно пратити, за то осећање ма колико ми веровали или не, лека нема, нити ће га било ко икада пронаћи.

Хвала Вам што ме слушате господине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих Вас најлепше молила апсолутну тишину за време завршне речи, до сада је била апсолутна и ја бих морала, у случају да не буде прекинућемо завршну реч, молим вас.

ОПТ.ПЕТРАШЕВИЋ ПЕРА: Хвала.

Исто тако знам да Вуков нема везе са овим догађајем, да Александар Медић није пуцао и да касета није оригинална, што не мења мој исказ, кобног дана нисмо имали могућности да бирамо да ли хоћемо или нећемо да учествујемо у егзекуцији и наравно да нисам смео да одбијем наређење јер сигурно не бих више био жив, па зар Боца није рекао овде пред свима вама да би Стојковића убио као зеца, шта би тек тамо урадио, упркос свему што ми се догађај у мени нема мржње па ни према човеку чијом сам руком на Трнову био вођен, према њему осећам само презир, због тога што је у току овог поступка покушавао да остави утисак великог команданта, како се и сам назвао, свативши да му то ипак не припада упознао нас је са тим да је он обичан чобан, како се опет сам квалификовао, вероватно је очекивао да ми у току овог суђења треба да будемо овце, којима би поново наређивао шта хоће и како хоће, не верујем му после свега, не да је велики, већ да је уопште командант. Српски командант по мом мишљењу треба увек да иде испред своје војске па чак и када се нађу у оваквој ситуацији у каквој смо ми сада а добро зна да је он узрочник свега овога.

Њему ипак више припада улога чобана јер они најчешће своје овце терају испред себе, мени не мора да објашњава зашто је лагао али је то дужан да учини себи ако у њему од човека било шта остало. Да сам у време догађаја у Трнову био наоружан искуством, бар у мери у каквој сам тада осећао поштовање према команданту уверен сам да би догађаји из тог периода у великој мери имали другачији правац. Жеља ми је да кажем да ако поново негде у мојој, односно нашој Србији освану графити «Шкорпиони српски хероји», верујем да се то не односи на нас који смо згрешили у овом случају већ је то објективан српски народ и даје подршку јуначком остатку наше јединице који нису морали да изврше овакво наређење а кад год је требало стали су на браник наше отаџбине. Господо судије, рекао сам вам истину и упркос свему што се догодило и што ме терети морам да вам признам да ми је данас ипак лакше, него док сам ту истину носио у себи, независно како ћете ви одлучити.

Хвала вам што сте ме саслушали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Констатује се да је другооптужени Петрашевић Пера изнео своју завршну реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу замолити оптуженог Медић Александра да изнесе своју завршну реч.

Оптужени Медић Александар у својој речи изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја вас најлепше молим заиста за тишину, били смо заиста веома тихи, кад је свако од вас износио, испоштујте завршну реч, свих, не само на вас, комплетно на све се односи, молим апсолутну тишину, ако не можете направити паузу.

ОПТ.МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР: Добар дан већу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, изволите?

ОПТ.МЕДИЋ АЛЕКСАНДАР:

Добар дан свима присутнима, поштовани суде, господо судије, желим да вам кажем да се слажем са завршном речју мог браниоца Фајфрић Жељка, и користим ову прилику да кажем још неколико речи. У овом тренутку и тренуцима пре овог суђења постављам питање вама и себи, да ли сам ја као војник у тим ратним дешавањима могао више да учиним за те људе када сам добио наређење да се прикључим групи, не знајући садржај задатка тог наређења до самог његовог извршења, истина и реалност намећу ми само један одговор, да сам учинио све што смо могао самим тим што нисам пуцао, за време тог несретног догађаја мој разум и Господ бог су ми помогли да не пуцам у те људе угрожавајући тиме себе и свој живот, у то немило ратно време где се такав чин стврстава у издају и стављање на страну непријатеља погледајте ово лице, од тог јула '95., више нисам заспао, не спавам јер сам доживео велики нервни стрес и слом због тог догађаја, и данас искрено жалим што су у овом немилу ратном догађају ови људи изгубили своје животе, желим да изразим најискренију наду да ћете ви према мени поступити као што сам ја поступио у тим несретним тренуцима према тим људима, још једном желим да кажем да најдубље и најискреније саосећам се са болом и тугом мајки и родбине настрадалих, али у исто време питам како се моја мајка и породица осећају кад знају да ником ништа нажао нисам учинио а оптужен сам за најтеже кривично дело, а да не спомињем мог малолетног сина који носи жиг да му је отац ратни злочинац за разлику од остале деце којима су очеви узори и идоли.

На крају бих још једном желео да вас уверим да заиста нисам знао куда идем када сам добио наређење да се прикључим групи.

Поштовани суде и сви присутни захваљујем вам се на пажњи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам.

Констатује се да је оптужени Медич Александар изнео своју завршну реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Замолила бих Вуков Александра да приступи.

Оптужени Вуков Александар у својој речи изјави:

ОПТ.ВУКОВ АЛЕКСАНДАР: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

ОПТ.ВУКОВ АЛЕКСАНДАР:

Као прво само да кажем да сам апсолутно сагласан са свиме што је рекао мој браниоц, бавио сам се мишљу да се упуштам у неке опширније приче током ове завршне речи, чак сам и припремио текст завршне речи на осам страна формата А-4, међутим кад сам га прочитао господину Левајцу, он ме је онако, погледао и његов коментар је био да је то текст за жалбу и да нема потребе да гурам прсте у очи било коме, кад сам ја након свега тога тај текст прочитао још једном, анализирао га, заиста сам дошао до сличног закључка, све оно што бих рекао исијава револт и одише огорчењем, по мом мишљењу потпуно оправдано, кажњен сам самим тим што седим на оптуженичкој клупи, тиме што сестра једног од жртава окреће се према мени, гледа у мом правцу и пита се да ли сам уопште човек. У том тексту дотичем се рата као феномена људске природе, осврћем се чак на коришћење речи Марка Миљанова, везано за чојство и јунаштво, а на врхунцу револта чак повлачим паралеле са Шпанском инквизицијом, дефинитивно је текст одисао неком енергијом која је примерена ситуацији у којој се налазим. Једина провокација коју ја могу да упутим је провокација свим оптуженима именом и презименом или било коме у публици да ако има шта да каже што мене компромитује нек то уради, ако није урадио до сада, нека уради сада, ја сам убеђен да таквог човека нема, осим ако не ради то из неких других побуда. Но, сада то није више важно, ионако сматрам да ове завршне речи немају никакву правну тежину да је, поштујемо форму, имате наше исказе, имате доказе, терет је стављен на теразије, савест ми је чиста и немам разлога да се плашим Јустициног мача уколико повез преко очију није подигнут. Ако сам учинио било шта што каља част и углед српског војника ја заслужујем казну, не бих дужио више, довољно смо причали, на Вама је да судите, ја Вам желим успеха у каријери, а среће и здравља уколико се будете држали и колико право донесете своју пресуду.

Толико од мене, хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Констатује се да је оптужени Вуков Александар изнео своју завршну реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Оптужени Медић Бранислав у својој речи изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих замолила оптуженог Медић Бранислава да дође. Добар дан.

ОПТ.МЕДИЋ БРАНИСЛАВ: Добар дан Вама, судијама и свима осталима.

Могу да кажем да се слажем са излагањем мог браниоца господина Јеврић Зорана, све што сам имао рекао сам, према томе остајем, могу још само да кажем да нисам никог убио ни тај дан, ни пре тога, ни после тога.

То би било све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа више не желите да кажете. Хвала Вам.

Констатује се да је оптужени Медић Бранислав изнео своју завршну реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја желим да питам све присутне да ли има неко још нешто да каже, уколико нема,

Суд ОБЈАВЉУЈЕ

ДА ЈЕ ГЛАВНИ ПРЕТРЕС ЗАВРШЕН

ОБАВЕШТАВАЈУ СЕ присутни да ће јавно објављивање пресуде бити дана:

-10.априла 2007.године у 12,00 часова
у судници број 2.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам.

Записничар

Председник већа-судија